

Яровий Іван Максимович

Юрист, фахівець у сфері захисту прав працівників газової галузі

Народився 10 травня 1946 р. у с. Іванівка Білоцерківського району Київської області.

Протягом 1965–1975 рр. І. М. Яровий працював за робітничими спеціальностями: був теслярем будівельно-монтажного поїзда № 211 (м. Гагри, Грузія), електромонтером Білоцерківського підприємства електромереж, машиністом баштових кранів Управління баштових кранів м. Київ. У 1974–1975 рр. обіймав посади юрисконсульта в Міністерстві житлово-комунального господарства УРСР, секретаря комсомольської організації.

У 1975 р. здобув вищу правничу освіту, закінчивши юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, та почав працювати начальником юридичної служби, пізніше став начальником відділу кадрів Республіканського об'єднання «Укргаз». Із 1985 р. був заступником начальника із соціальних питань цього об'єднання.

Іван Максимович приділяв багато уваги вирішенню соціальних проблем галузі, покращенню умов і охорони праці, розвитку

мережі галузевих санаторно-оздоровчих закладів. За його безпосередньою участю були побудовані пансіонат «Синьогора» в Карпатах, санаторій «Арніка» у м. Трускавець, бази відпочинку «Дніпро» на узбережжі Чорного моря та «Сосновий бір» на річці Тетерів у Житомирській області, дитячий оздоровчий табір «Голубе полум'я» на узбережжі Азовського моря.

Пропрацювавши більше 20 років на різних посадах у газовому господарстві, І. М. Яровий зарекомендував себе кваліфікованим спеціалістом, вмілим організатором і керівником, завдяки чому його у 1992 р. обрали головою профспілки працівників газових господарств України. Він був переобраний на цю посаду у 1997, 2002 та 2007 рр.

Іван Максимович своєчасно вирішував актуальні питання соціально-економічного розвитку трудових колективів газових господарств і захисту економічних, соціальних, трудових, правових та духовних інтересів працівників. Брав активну участь у роботі Федерації профспілок України, був членом її президії і ради.

Багато уваги він приділяв культурно-масовій роботі, організації фестивалів — конкурсів художньої самодіяльності, спортивних змагань тощо.

Нагороджений почесною відзнакою НАК «Нафтогаз України» І–ІІІ ст., нагородою Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту України «За активну громадську діяльність», нагородами Федерації профспілок України «Профспілкова відзнака» та «Заслужений працівник профспілок України», почесною відзнакою Профспілки працівників газових господарств України, почесними грамотами Міністерства житлово-комунального господарства України, Держнафтогазпрому, НАК «Нафтогаз України». Йому присвоєно почесне звання «Заслужений працівник соціальної сфери України».

Помер 29 серпня 2009 р.